

Hope Island-Serie 2

Zomer op Buttercup Beach

HOLLY MARTIN

Holly Martin

Zomer op Buttercup Beach

Hope Island-serie – deel 2

Vertaling Patricia Pos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor alle fantastische bloggers. Voor jullie tweets, retweets, Facebookposts, voortdurende promoties, steun, aanmoediging en eindeloze enthousiasme. Jullie zijn fantastisch en ik zou dit allemaal nooit zonder jullie hebben gekund.

1

Freya Greene keek vol verwondering naar Rome Lancaster en zijn ontblote borstkas. Het was de eerste echte zomerdag van het jaar en de temperatuur op het eiland scheen nog hoger te zijn dan in Miami. Normaal gesproken vond Freya het heerlijk om buiten te werken, maar vandaag had zelfs zij tegen de hitte opgezien. Dit uitzicht maakte echter veel goed.

Freya en Rome waren al de hele ochtend samen aan het werk op het dak van een herenhuis met drie verdiepingen en uitzicht op Buttercup Beach. Ze vervingen een oud dakraam door een van Romes prachtige glas-in-loodcreaties. Zoals gewoonlijk hadden ze vrolijk met elkaar gekletst, tot Rome opeens het zweet van zijn voorhoofd had geveegd en zonder enige waarschuwing zijn T-shirt had uitgetrokken. In de twee jaar die ze nu samenwerkten had ze Romes borst al eerder mogen bewonderen, maar niet zo vaak als ze zou willen. Tijdens de lange winter en koele lente had hij zijn lichaam bedekt gehouden, maar nu kon ze er eindelijk weer van genieten.

Rome was erg breed en gespierd – niet omdat hij dagelijks naar de sportschool ging, maar omdat hij al jaren hard werkte. Boven zijn platte blokjesbuik was zijn borstkas glad, hoewel er onder zijn navel wel een smal strookje haar zijn korte broek in leidde. Zijn armen waren sterk en veilig. Met zijn donkere krullen, zachte grijze ogen en donkere stoppels zag hij er fantastisch uit.

Ze voelde zich een beetje schuldig dat ze haar beste vriend zo

schaamteloos in zich opnam, maar als zijn zesenvijftigduizend volgers op Instagram van zijn lichaam mochten genieten, mocht zij ook best af en toe kort naar hem kijken.

Blijkbaar had ze haar blik net iets te lang op hem laten rusten, want tot haar schrik zag ze dat Rome haar met opgetrokken wenkbrauwen aankeek.

Met rode wangen zette ze een stap achteruit en viel ze regelrecht van het dak.

Ze slaakte een verschrikte gil, maar gelukkig werd ze gered door haar veiligheidsharnas. Rome had er eindeloos op aangedrongen dat ze dat zou dragen en hoewel ze het zelf niet nodig had gevonden, was ze nu blij dat hij altijd zo goed voor haar zorgde.

Met bonzend hart zwaaide ze een paar keer heen en weer. Ze probeerde de rand van het dak vast te grijpen om zichzelf omhoog te trekken, maar haar armen waren net iets te kort en steeds als ze wat grip leek te krijgen, zwaaide ze weer een andere kant op.

Opeens verscheen Rome op de steiger boven haar en zodra ze weer naar hem toe zwaaide, sloeg hij zijn armen om haar heen en trok hij haar omhoog. Ze strekte haar armen uit om zich aan hem vast te houden, maar dat maakte het niet per se makkelijker voor hem. Nadat hij haar had neergezet, stommelde hij achteruit en een moment later lag hij met haar op zich languit op de steiger.

In eerste instantie voelde Freya alleen een grote opluchting door haar lichaam stromen, maar zodra de adrenaline wegtrok, beseft ze dat haar wang op zijn naakte huid rustte. Hij rook heerlijk naar de zee en naar schoon sandelhout. Heel even liet ze haar ogen dichtvallen en genoot ze van het gevoel van zijn borstkas, zijn bonzende hart en zijn sterke armen om haar heen.

‘Wil je me alsjeblieft nooit meer zo laten schrikken?’ zei

Rome, waarmee hij het heerlijke moment beëindigde. ‘Je leek wel totaal van de wereld te zijn. Als je niet oppast, lig je vandaag of morgen nog echt beneden.’

Hij liet zijn hand via haar schouder naar haar wang glijden en alles wat ze wilde zeggen om zich te verdedigen, verdween als sneeuw voor de zon uit haar gedachten. Zelf was hij zich waarschijnlijk niet eens bewust van zijn gebaar, maar voor haar betekende het alles.

‘Ik geloof dat ik nogal last heb van de hitte,’ zei Freya tot haar eigen ergernis. Ze had namelijk nooit last van de hitte en het voelde dan ook als een zwakgebod om Rome die smoes te vertellen.

‘Het is hierboven inderdaad wel erg warm,’ gaf Rome aarzelend toe. ‘Misschien kunnen we beter pauze nemen. Dan gaan we lunchen en komen we vanmiddag als het wat is afgekoeld terug.’

‘Prima,’ zei Freya, hoewel ze nog altijd geen aanstalten maakte om op te staan en ook Rome zich liggend op de steiger prima op zijn gemak leek te voelen. Voor de zoveelste keer vroeg ze zich af of hij misschien ook wel iets voor haar voelde. De afgelopen maanden was hij erg galant geweest en soms leek hij bijna met haar te flirten. Hij keek haar vaak net iets langer aan dan nodig, legde zijn hand geregeld op haar arm en maakte haar vrijwel dagelijks complimenten. Ze was er totaal door in de war. Het ene moment was ze ervan overtuigd dat hij gevoelens voor haar had, maar het volgende moment leken die opeens verdwenen te zijn en was hij het toonbeeld van professionaliteit. Kon ze zelf maar af en toe een knop omzetten om haar gevoelens voor haar beste vriend uit haar gedachten te verjagen.

In een poging zichzelf af te leiden van het heerlijke gevoel van zijn borstkas nam ze het uitzicht in zich op. Vanaf deze steiger kon ze bijna heel Hope Island zien. Het kleine centrum

vol schattige winkels, bochtige straatjes en kleine cafés en bijna alle zevenhonderdtachtig huizen. Ze glimlachte om dat laatste kleine feitje dat Rome haar verteld had. Het prachtige Buttercup Beach met zijn zachte zand en blauwe water strekte zich over zo'n beetje de hele lengte van het eiland uit en in de verte waren de schaduwen van de andere Scilly-eilanden te zien. Hope Island was het meest heuvelachtige eiland en lag het meest westelijk, maar toch kon je op heldere dagen zelfs de rotsen en heuvels van Land's End zien liggen. Ze tuurde naar de donkerpaarse horizon en moest haar uiterste best doen om zich niet door Romes vingers in haar hals te laten afleiden.

Toen haar hart uiteindelijk van de schrik was bekomen en ze een stuk langer dan voor een beste vriendin acceptabel was op zijn borstkas had gelegen, tilde Freya haar hoofd op om hem aan te kijken.

‘Bedankt dat je me hebt gered.’

‘Je harnas heeft je gered. Ik heb je alleen terug op de steiger getild en toen viel ik nog net niet zelf naar beneden. Kom, dan gaan we iets eten.’

Freya knikte en nadat ze voorzichtig van hem af geklommen was, krabbelde ze overeind. Ook hij stond op en torende algauw weer boven haar uit.

‘Alles oké? Ben je gewond?’ vroeg hij met zijn hand op haar schouder. Zijn vingers leken wel te branden op haar huid.

‘Nee, ik voel me prima. Een beetje geschrokken, maar verder is alles goed.’

‘Een beetje geschrokken? Ik denk dat mijn hart nog wel een paar uur van slag is.’ Hij leunde naar haar toe en koppelde haar veiligheidsharnas los van het dak, waarna hij het meteen vastmaakte aan de steiger zodat ze veilig naar beneden kon klimmen. Dat had ze prima zelf kunnen doen, maar hij wilde haar overduidelijk beschermen. Waarschijnlijk zou hij niet eens wil-

len dat ze vanmiddag het dak weer op krom of zou hij haar op z'n minst met wat extra veiligheidstouwen willen vastmaken.

Hij ging op de rand van de steiger zitten en nam de ladder naar beneden. Na een paar treden wachtte hij even en keek hij omhoog. Blijkbaar wilde hij met eigen ogen zien dat ze in staat was om naar beneden te klimmen zonder opnieuw te vallen. Ze glimlachte om zijn zorgzaamheid. Hoewel ze het vreselijk vond om de prinses in nood te spelen, vond ze het erg aandoenlijk dat hij zo goed op haar paste.

Ze krom zonder problemen de ladder af en al snel stonden ze allebei beneden.

Zodra ze weer vaste grond onder haar voeten had, keek ze hem aan en zag ze dat hij haar nog altijd bezorgd in zich opnam.

‘Zie je? Niks aan de hand.’

‘Maar als je dat harnas niet had gehad...’ bromde Rome, waarna hij hen allebei loskoppelde van de steiger.

Ze keek hoe hij zijn T-shirt weer aantrok en toen naar het busje liep om hun gereedschap op te bergen en het voertuig op slot te draaien. Niet dat er iets zou verdwijnen als ze het busje open zouden laten staan. Op Hope Island gebeurde zelden iets en misdaad kwam amper voor. Af en toe werd er een vervelende dronken tiener gearresteerd, maar dat was het wel zo'n beetje. De bewoners van het eiland pasten goed op elkaar, wat Freya heerlijk vond aan deze plek.

Zodra het busje op slot zat, liepen Freya en Rome samen naar het centrum. Door smalle steegjes struinden ze langs witte huisjes met blauwe luiken, felgekleurde panden en Rosa's, waar ze een paar keer per week kwamen voor koffie, heerlijk eten en gezellige gesprekken met vrienden.

‘Waar dacht je aan, voordat je daarboven een stap naar achteren zette?’ Rome knikte in de richting van het dak. ‘Je zag er zo gelukkig uit, tot je er opeens een einde aan probeerde te

maken. Ik dacht net dat ik wilde dat ik ook zo gelukkig was, dus ik ben erg benieuwd.’

Maar dat was nou net het probleem. Hij wilde niet hetzelfde als zij. Freya was verliefd op haar beste vriend en dat gevoel had haar voor heel even dolgelukkig gemaakt. Soms was het verschrikkelijk, maar meestal vond ze het heerlijk om met Rome samen te werken, met hem te praten en tijd met hem door te brengen. Hij beweerde echter bij hoog en bij laag dat hij geen behoefte had aan een liefdesrelatie, hoe graag hij blijkbaar ook gelukkig wilde zijn.

Na de dood van zijn verloofde zes jaar geleden had hij besloten zich nooit meer voor de liefde open te stellen.

Dat wilde alleen niet zeggen dat hij als een monnik leefde. De afgelopen jaren had hij met tientallen vrouwen het bed gedeeld. En sinds hij vorig jaar iets meer bekendheid had gekregen, stonden er alleen nog maar meer vrouwen voor hem in de rij. Tussen hem en Freya was er nog nooit iets gebeurd. Maar als hij zich niet tot haar aangetrokken voelde, waarom keek hij haar soms dan aan alsof ze de liefde van zijn leven was?

Ze wist dat ze geen typisch meisjesmeisje was. Jurken droeg ze zelden, want ze gaf de voorkeur aan spijkerbroeken en T-shirts. Ze had bijna elke dag haar Timberland-laarzen aan. Haar blonde haar met blauwe plukken was in een stoer kort kapsel geknipt en ze had een neuspiercing. Als Rome op vrouwelijke types viel, maakte ze geen schijn van kans.

Opeens beseft ze dat hij nog steeds op een antwoord wachtte. ‘Ik... kan gewoon niet wachten om het resultaat van ons werk te zien. Je hebt zo hard aan dit project gewerkt en ik weet zeker dat de eigenaren van het huis het prachtig zullen vinden.’

Hij glimlachte en sloeg zijn arm gebroederlijk om haar schouder. ‘Ik vind het geweldig hoeveel passie je voor ons bedrijf hebt. Je moedigt me altijd zo aan. Zonder jou weet ik zeker dat

ons bedrijf een stuk minder succesvol zou zijn.’

‘Je hebt geen idee hoeveel talent je hebt. Ons bedrijf is vooral succesvol door jou, niet door mij,’ protesteerde Freya.

‘De afgelopen maanden heb je fantastisch werk geleverd,’ zei Rome dringend. ‘Ik ben zo onder de indruk van hoe snel je alles hebt opgepakt. Je hebt echt een enorm talent. Ons succes is te danken aan ons allebei. Twijfel alsjeblieft niet aan jezelf.’

‘Wil je daarmee zeggen dat je me vergeeft voor het plaatsen van die video op Twitter?’

Hij schudde lachend zijn hoofd. ‘Dat vergeef ik je nooit.’

Toen Freya pas voor Rome was komen werken, had ze zijn socialemediapagina’s iets meer tot leven willen wekken. Zelf had Rome daar geen interesse in en dus had ze aangeboden die taak van hem over te nemen. Elke dag zou ze op Instagram, Twitter en Facebook een foto plaatsen van een van zijn glas-in-loodwerken of een project dat nog niet af was. Dat begon na een tijdje resultaat op te leveren, want de tweets werden geretweet, de Facebookposts werden gedeeld en er toonden steeds meer mensen interesse in Romes werk. Toen had ze vorig jaar een video geplaatst van Rome in actie. Het was een warme dag geweest en dus had hij zijn T-shirt uitgetrokken. Freya had mensen simpelweg een inkijkje in het bedrijf willen geven door te laten zien hoe hun werken werden gemaakt. De ontvangst van haar video had ze echter totaal niet zien aankomen. Binnen vierentwintig uur was hij ruim vierduizend keer geretweet. De reacties gingen bovendien niet over Romes prachtige glaswerk, maar over hemzelf en waren hier en daar behoorlijk brutaal. Freya was zich kapot geschrokken en wist dat Rome woedend zou zijn, dus had ze hem niet verteld wat er gebeurd was. In de dagen daarna verkocht hij opeens veel meer werken dan gewoonlijk en dus moest ze de waarheid wel opbiechten.

Hij had amper kunnen geloven dat een video van vijftien

seconden waarin hij halfnaakt te zien was zo'n enorme impact op de verkoop kon hebben en dus had ze om dat te bewijzen nog een shirtloze foto van hem met een van zijn glaswerken geplaatst. Het betreffende werk werd een paar minuten na haar post op Instagram verkocht en die dag ontvingen ze nog vijftig andere bestellingen. In het halfjaar dat volgde, steeg de omzet van Through the Looking Glass met meer dan honderd procent.

Rome was een kleine internetsensatie geworden. Zelf vond hij dat belachelijk en wilde hij dat Freya hoofdzakelijk foto's van zijn kunst plaatste, maar ze waren tot het compromis gekomen om één keer per week een foto of video van hem met de hashtag Feel Good Friday te posten. Ze moesten de fans immers wel tevreden zien te houden.

Ze liepen Pots & Paints binnen, het kleine pottenbakkerscafé dat werd gerund door Romes zusje en Freya's beste vriendin Eden. Daar kwamen ze vrijwel elke lunch. Als het niet te druk was kwam Eden vaak bij hen zitten, maar aangezien de zomervakantie net was begonnen had die de afgelopen dagen amper tijd gehad om überhaupt pauze te nemen.

Eden zwaaide toen ze binnenkwamen en concentreerde zich toen weer op het geven van instructies aan een groep kinderen die een mok kwam beschilderen.

Rome stapte achter de toonbank, schonk voor twee wachtende klanten een kop koffie in en wendde zich toen tot Freya. 'Wat wil je eten?'

Ze glimlachte om het gemak waarmee hij zijn zusje te hulp schoot. Een paar minuten geleden had hij nog op het dak van een huis met glas-in-lood gewerkt, maar het leek hem geen enkele moeite te kosten om nu de rol van cafémedewerker op zich te nemen. Rome was volhardend, betrouwbaar en altijd erg gul met zijn tijd en geld. En dat vond ze allemaal fantastisch aan hem.

'Dat broodje zalm ziet er wel goed uit.'

Rome knikte en legde het voor haar op een bord, waarna hij voor zichzelf een broodje bacon en brie in het tosti-ijzer klemde. Hij maakte een aardbeienmilkshake voor haar en een mangosmoothie voor zichzelf en stopte vervolgens een briefje van twintig in de kassa. Dat was eigenlijk veel te veel voor hun lunch, zeker aangezien Eden er altijd op aandrong dat ze niet hoefden te betalen.

Eden kwam naar hem toe. ‘Zag ik je nou geld in de kassa stoppen?’

‘Natuurlijk niet. Ik weet toch dat je niet wilt dat ik voor mijn lunch betaal?’

‘Je hebt dit café voor me gekocht en in ruil daarvoor krijg je de rest van je leven gratis broodjes en gebak.’

‘Dat weet ik, en dat is ook precies de reden waarom ik hier altijd zo graag kom. Gratis eten sla ik echt niet af. Is Clare nog steeds op vakantie?’

Freya glimlachte om hoe snel hij van onderwerp was veranderd.

‘Ja, volgende week komt ze terug,’ verzuchtte Eden. ‘Mam komt me een paar dagen helpen, al weet ik dat ze daar eigenlijk helemaal geen tijd voor heeft.’

‘Misschien kan Dougie je wel een paar dagen ondersteunen,’ merkte Rome luchtig op, maar Freya wist dat er eigenlijk niks luchtigs aan zijn opmerking was. Eden was stapelverliefd op Dougie, met wie ze al sinds hun jeugd goed bevriend was. Hoewel ze inmiddels duizenden kilometers bij elkaar vandaan woonden, hadden ze altijd contact gehouden en kwam hij nog geregeld terug naar het eiland. Edens gevoelens voor Dougie waren nooit verdwenen en over een paar maanden kwam hij weer op Hope Island wonen, wat Eden zowel blij maakte als zorgen baarde. ‘Wanneer komt hij deze kant op?’ vroeg Rome.

‘Dit weekend.’ Eden kon een grijns om dat vooruitzicht niet

onderdrukken. ‘Maar hij zal waarschijnlijk geen tijd hebben om me te helpen. Hij is maar twee weken op het eiland en heeft allerlei huizenbezoeken op de planning staan. En eigenlijk red ik me ook prima. Schiet jullie project in Oakwood House al een beetje op?’

‘Ja, ik denk dat we na vandaag klaar zijn. Als Freya tenminste niet nog een keer van het dak stort,’ merkte Rome plagend op. Hij was duidelijk niet van plan om haar zomaar met haar misstap te laten weggelaten.

Freya rolde met haar ogen en liep met haar broodje en milkshake naar het raam. Ondertussen legde Rome zijn eigen broodje op een bord en vertelde hij Eden hoe Freya vanmorgen van het dak gevallen was. Een paar minuten later kwam hij bij haar zitten.

Hij nam een hap van zijn broodje en keek uit het raam naar het kleine dorpsplein en de gekleurde vlaggetjes die in een zacht zeebriesje op en neer deinden.

‘Morgen is het precies twee jaar geleden dat je voor me kwam werken,’ zei Rome, waarna hij nog een hap van zijn broodje nam.

Freya keek hem verrast aan. Ze had niet gedacht dat hij die datum had onthouden, hoewel ze hem zelf maar al te goed kende. Ze wist nog precies wat er die dag gebeurd was, want het was de dag geweest waarop ze eigenlijk met Jake zou trouwen.

Nadat ze haar verloofde twee dagen voor de bruiloft met zijn beste vriendin Lizzie in bed had aangetroffen, was Freya het kleine dorpje waar ze samen hadden gewoond ontvlucht. Vervolgens was ze alleen op haar huwelijksreis naar de Scilly-eilanden gegaan, waar ze in haar jeugd geregeld op vakantie was geweest.

Op de dag die eigenlijk haar trouwdag had moeten zijn, besloot ze een kijkje op Hope Island te nemen. Ze had geen idee gehad wat ze met de rest van haar leven aan moest. Ze was alles

kwijtgeraakt, want ze had niet alleen haar huis, maar ook haar baan en haar vrienden met haar verloofde gedeeld. Het enige wat ze wist, was dat ze nooit meer dezelfde fout wilde maken door haar hele leven om haar relatie te laten draaien.

Ze was Romes werkplaats binnengelopen en meteen diep onder de indruk geweest van de schoonheid van zijn glas-in-loodschilderijen, fotolijsten, spiegels, lampen en kistjes. De zon gaf het glas een prachtige glinstering die wel heilig of magisch leek te zijn, alsof ze een nieuwe wereld was binnengestapt. Ze was stomverbaasd geweest over de staat van zijn studio. Overal stonden spiegels en lampen en er leek geen enkele structuur in de werkplaats aanwezig te zijn. Rome had niet eens gemerkt dat ze was binnengekomen, want hij was achter in de werkplaats geconcentreerd aan het werk geweest en dus had ze in alle rust door het pand kunnen lopen om zijn kunst te bewonderen.

Even later was hij opgestaan en de studio uit gelopen, waarbij hij haar onverhoopt had opgesloten. Toen hij na een paar uur terugkwam, trof hij zijn werkplaats een stuk overzichtelijker aan. Zijn verschillende soorten kunstwerken hadden ieder hun eigen plek gekregen en stonden prachtig tentoongesteld om precies het goede licht te vangen. Hij had haar grappend een baan aangeboden en die had ze geaccepteerd, hoewel hij zijn woorden eigenlijk niet gemeend had. Om haar niet teleur te stellen, had hij voorgesteld dat ze een paar uur per week voor hem zou komen werken. Al gauw was haar functie echter veranderd in een fulltimebaan. Omdat ze de laatste boot gemist had, was ze in het lege appartement boven de werkplaats blijven slapen en ze was nooit meer vertrokken. Ze was als een blok gevallen voor de schoonheid van het eiland, de vriendelijkheid van de eilanders en de enorme rust die ze hier voelde. Sinds die dag was Rome niet alleen haar baas, maar had hij haar ook alles geleerd wat hij over glas-in-lood wist. En wat misschien nog

wel belangrijker was: hij was haar beste vriend geworden. Hij had haar leven op meerdere manieren gered.

‘Ik wist natuurlijk wel dat ik hier nu twee jaar ben, maar ik had niet gedacht dat jij onze jubileumdatum ook zou kennen,’ zei Freya plagend.

‘Onze eerste ontmoeting was precies vier jaar na de dood van Paige. Helaas denk ik dat ik die datum nooit zal kunnen vergeten.’

Freya’s gezicht betrok. ‘O, Rome, sorry. Ik wist niet dat die datum zo belangrijk voor je was.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Geeft niet. We waren maar anderhalf jaar samen en het is inmiddels zes jaar geleden dat ze overleed. Ik zal haar altijd blijven missen en denk dat ik altijd een stukje van haar bij me zal dragen, maar ik zal morgen echt niet in tranen uitbarsten omdat het zes jaar geleden is dat ze stierf. Ik kan me de dag van onze eerste ontmoeting vooral nog goed herinneren doordat Paige en ik ooit grappend met elkaar bespraken wat we zouden doen als de ander zou overlijden. Paige zei dat ze verwachtte dat ik eerst een tijdje om haar zou rouwen, maar dat ik daarna door zou gaan met mijn leven en me weer voor de liefde zou openstellen. Ik vroeg haar hoelang ze dacht dat ik om haar zou rouwen en ze antwoordde dat ze zo briljant, sexy en grappig was dat vier jaar waarschijnlijk wel genoeg zou zijn om over haar heen te komen.’

Freya glimlachte. Ze had Paige nooit ontmoet, maar ze klonk als een sympathieke vrouw met een geweldig gevoel voor humor.

‘Op de ochtend van onze eerste ontmoeting was ik op de begraafplaats om haar te vertellen dat ik na vier jaar nog steeds niet over haar heen was. Dat er niks veranderd was, dat haar dood nog net zoveel pijn deed als in het begin. Dat ik haar nog steeds miste als ik ’s morgens in ons bed wakker werd. Dat ik wel naar mijn werk ging, maar ook in mijn studio niet aan mijn

verdriet kon ontsnappen. Ik... ging met allerlei vrouwen naar bed om haar te vergeten, maar dat maakte geen enkel verschil. Ik vertelde haar dat er iets moest veranderen, maar dat ik geen idee had wat ik moest doen. Toen ik terug in mijn studio kwam, veranderde mijn hele leven. Daar stond je, met in je ene hand een stofdoek en in de andere het broodje dat ik die ochtend als lunch had meegenomen.'

Freya lachte. 'Ik had honger.'

'Ik besepte het op dat moment misschien niet, maar jij was precies de verandering die ik nodig had. Ik begon weer uit te kijken naar mijn werk, de avonden waarop je voor me kwam koken wekten me eindelijk weer tot leven. Je hebt mijn bedrijf een nieuwe impuls gegeven en tot een enorm succes gemaakt, en ik zal altijd ontzettend blij zijn dat ik je die dag in mijn studio heb opgesloten. Je maakte me zo aan het lachen, wat ik in de vier jaar daarvoor amper had gedaan. Je hebt me echt gered.'

Freya slikte een brok uit haar keel weg, maar wilde hem niet vertellen dat hij precies hetzelfde voor haar had gedaan. Was dit zijn manier om haar eindelijk te vertellen dat hij ook gevoelens voor haar had? Ze dacht aan de manier waarop hij haar had vastgehouden nadat ze van het dak gevallen was. Ze dacht aan het feit dat hij vorige week een afspraakje had afgezegd zodat hij voor haar kon zorgen toen ze ziek was. De laatste tijd sprak hij steeds minder met andere vrouwen af en leek hij zijn tijd liever met haar door te brengen. Zou hij eindelijk ook voor haar zijn gevallen? Freya had nooit gedacht dat hij op een dag gevoelens voor haar zou krijgen, maar nu... Probeerde hij haar te vertellen dat hij ook van haar hield?

'Misschien kunnen we morgen om ons jubileum te vieren wel uit eten gaan,' zei Rome. 'Ik wil je iets vragen en dat wil ik graag onder het genot van een wijntje en een lekkere maaltijd doen. Heb je zin om met me naar Envy te gaan?'

Envy was haar lievelingsrestaurant op het eiland. Het eten was er heerlijk, er hing een fijne sfeer, de eetzaal zag er met zwarte en zilveren accenten chic uit en ze had er altijd het gevoel dat ze in een of ander hip Londens restaurant in plaats van op de Scilly-eilanden was.

‘Dat lijkt me heerlijk,’ zei Freya met een lichte trilling in haar stem.

Rome glimlachte. ‘Heel goed.’

Het zand is warm, de zee sprankelt en er hangt liefde in de lucht boven Buttercup Beach

Freya is al twee jaar hopeloos verliefd op haar beste vriend Rome. Dat geheimhouden is niet makkelijk; ze werkt met Rome samen in zijn glas-in-loodwinkel, woont in een appartement boven zijn werkplaats en wordt dagelijks geconfronteerd met hoe onwijs knap hij is. Het leek er altijd op dat Freya's gevoelens niet beantwoord werden, tot nu ...

Sinds kort zijn er veel meer tedere momenten en diepe gesprekken tussen de twee. Maar Freya weet dat Rome de liefde geen kans wil geven sinds de tragische dood van zijn verloofde en zij is al een keer verlaten door een man die niet over zijn ex heen kon komen. Zijn Freya en Rome dapper genoeg om hun vriendschap uit te laten groeien tot meer en durven ze allebei hun hart op het spel te zetten?

Holly Martin is fulltime feelgoodschrijfster en woont in een kleine cottage aan zee. Met haar romans stond ze wekenlang in de bestsellerlijsten. *Zomer op Buttercup Beach* is het tweede deel van haar heerlijke Hope Island-serie. Eerder verschenen van haar ook de succesvolle Wishing Wood- en Jewel Island-series.

Lees ook in
deze serie:

ISBN 978 90 2055 566 0 NUR 302

9 789020 555660 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K